

Sygn. akt

III AUa 1125/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **6 lutego 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **6 lutego 2013 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **H. L.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **24 sierpnia 2012 r.** sygn. akt **III U 817/12**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 1125/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 6 lutego 2013 r.

Decyzją z dnia 15 maja 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy H. L. prawa do emerytury, dochodzonego wnioskiem z dnia 26 kwietnia 2012 r. w

trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Powołując ogólnie w podstawie prawnej decyzji przepisy w/w ustawy, organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie spełnia wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia, jako że choć ukończył 65 rok życia, to nie legitymuje się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze 25-ciu lat. Jednocześnie organ rentowy podkreślał, że w świetle ogólnego stażu ubezpieczeniowego wynoszącego zaledwie 6 lat 3 miesiące i 18 dni, wnioskodawca nie ma także prawa do emerytury niepełnej, do której prawo przysługuje po udokumentowaniu 20-stu lat pracy.

Wnioskodawca H. L. odwołał się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu.

W odwołaniu z dnia 11 czerwca 2012 r. wnioskodawca wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do emerytury w pełnej wysokości zarzucił, że wbrew stanowisku ZUS spełnia ku temu wszystkie warunki, ponieważ z dniem 22 kwietnia 2012 r. ukończył 65 rok życia, a ustawa emerytalno – rentowa nie stawia w tym wypadku dalszych innych wymogów.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 4 lipca 2012 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wnosił o oddalenie żądania wnioskodawcy z tych samych względów, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu, po rozpoznaniu odwołania wnioskodawcy H. L., wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2012 r. (sygn. akt III U 817/12) oddalił odwołanie.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca H. L. ur. (...) w okresie od 16 maja 1982 r. do 22 kwietnia 2012 r. pobierał świadczenie rentowe. Początkowo była to renta okresowa wg III grupy inwalidów, przemianowana następnie na rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, przy czym począwszy od 1994 r. świadczenie to miało już charakter stały. Ubiegając się o powyższe świadczenie rentowe wnioskodawca udowodnił łączny staż pracy w wymiarze 6 lat 3 miesięcy i kilkunastu dni, który to okres dotyczył wyłącznie okresów składkowych pracowniczego zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w R. od 1 grudnia 1975 r. do 14 sierpnia 1979r., w (...) Zakładach (...) w R. od 15 sierpnia 1979 r. do 15 października 1979r., w Zespole (...) w K. od 16 października 1979 r. do 5 listopada 1979 r., w Przedsiębiorstwie (...) w K. od 1 grudnia 1979 r. do 23 lutego 1980 r. i w (...) Zakładach (...) w P. od 27 marca 1980 r. do 15 maja 1982 r. W okresie pobierania renty wnioskodawca dwukrotnie występował do pozwanego organu rentowego z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. W pierwszym przypadku wniosek z dnia 31 maja 2007 r. skutkował decyzją odmowną ZUS z dnia 12 czerwca 2007 r., której pełną legalność potwierdził zarówno Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu wyrokiem z dnia 21 września 2007 r. sygn. akt III U 778/07 jak i Sąd Apelacyjny w Rzeszowie – wyrok z dnia 11 stycznia 2008 r. sygn. akt III AUa 1132/07. W tym to postępowaniu z uwagi na ówczesny wiek metrykalny H. L. jego uprawnienie do dochodzonego świadczenia oceniane było w kontekście przesłanek przewidzianych w art. 29 i art. 32 ustawy emerytalno – rentowej, przy jednoczesnym wykluczeniu wskazywanej przez odwołującego możliwości wliczenia do jego stażu ubezpieczeniowego okresu pobierania renty, przy powołaniu treści art.10a wyżej powołanej ustawy. Ponadto w omawianej sprawie ujawnione zostały nowe dowody w postaci zaświadczeń Burmistrza K. i Urzędu Miejskiego w K., potwierdzające odprowadzanie przez wnioskodawcę składek na Fundusz Ubezpieczenia Społecznego Rolników od 1 lipca 1997 r. do 1993 r., co jednak przy wyłączeniu z tego okresu dublujących się okresów ubezpieczenia pracowniczego uznane zostało za niedostateczne do wykazania przez odwołującego choćby 20-sto letniego okresu ubezpieczenia (jak aktualnie ustalił to Sąd I instancji w sumie łączny staż ubezpieczeniowy H. L. zamyka się w wymiarze 18 lat i 18 dni). Drugi z wniosków emerytalnych pochodził z września 2008 r. i podobnie jak w pierwszym przypadku skutkował odmowną decyzją ZUS z dnia 19 września 2008 r., która tym razem nie została zaskarżona przez wnioskodawcę. W dniu 26 kwietnia 2012 r. H. L. ponowił żądanie przyznania prawa do emerytury. Jeszcze

przed rozpoznaniem tego wniosku zaskarżoną w niniejszym postępowaniu odmowną decyzją z dnia 15 maja 2012 r., pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z dnia 5 maja 2012 r. działając z urzędu w trybie art. 27a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), potwierdził uprawnienie wnioskodawcy do emerytury w miejsce pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy, począwszy od dnia ukończenia przez H. L. powszechnego wieku emerytalnego, przy jednoczesnym podjęciu wypłaty tak określonego świadczenia (w wysokości dotychczasowej renty), począwszy od wyżej wskazanej daty tj. od dnia 22 kwietnia 2012 r. W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu uznał żądanie odwołania za nieuzasadnione, a zaskarżoną decyzję ZUS za trafną i odpowiadającą prawu, podziеляjąc w ocenie prawnej sprawy stanowisko organu rentowego o nie spełnieniu przez H. L. wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego przewidzianych w art. 27 czy art. 28 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). W tym bowiem względzie Sąd I instancji podkreślił, że jakkolwiek odwołujący osiągnął powszechny wiek emerytalny z dniem 22 kwietnia 2012 r. to jednak nie wykazał koniecznego do przyznania emerytury na podstawie wyżej wskazanych przepisów okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego czy to 25 lat czy choćby 20. Za gołosłowne przy tym uznał Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu złożone przez odwołującego na rozprawie w dniu 24 sierpnia 2012 r. twierdzenia o legitymowaniu się 30-letnim okresem ubezpieczenia, podkreślając w tym względzie, iż wnioskodawca żadnym dowodem twierdzenia tego nie dowiódł. Jednocześnie Sąd Okręgowy zauważał, iż w sytuacji wnioskodawcy brak jest podstaw do uwzględnienia w łącznym stażu ubezpieczeniowym okresu pobierania renty, ponieważ przewidziana w art. 10a ustawy emerytalno – rentowej, taka możliwość dotyczy wyłącznie przypadku ustalania prawa do emerytury na podstawie art. 26b, art. 27 i art. 28 w/w ustawy, dla ubezpieczonych którzy utracili prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy z powodu odzyskania zdolności do zatrudnienia, gdy tymczasem odwołujący prawa do świadczenia rentowego z tak określonego powodu nigdy nie utracił. W tym stanie rzeczy, jedyną podstawą nabycia przez H. L. prawa do emerytury stanowiąc mógł art. 27a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), w oparciu o który to przepis organ rentowy decyzją z dnia 5 maja 2012 r. potwierdził omawiane uprawnienie wnioskodawcy. Z tych to więc względów - uznając pełną legalność zaskarżonej decyzji ZUS z dnia 15 maja 2012 r. - Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu oddalił odwołanie H. L. powołując w podstawie prawnej przyjętego rozstrzygnięcia dodatkowo art. 477⁽⁽¹⁴⁾⁾ § 1 kpc

***Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w Tarnobrzegu z dnia 24 sierpnia 2012 r. zaskarżony został przez wnioskodawcę H. L..***

W lapidarnej co do swej treści apelacji z dnia 21 września 2012 r. (v. k - 20) wnioskodawca wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie żądania odwołania podnosił, że w świetle obowiązującego od dnia 1 lipca 2004 r. prawa emerytalno – rentowego spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury w pełnej wysokości.

Pozwany organ rentowy nie ustosunkował się do treści apelacji wnioskodawcy.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację wnioskodawcy H. L. zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy H. L. nie może wyrzucić pożądanego skutku.

W świetle bowiem nie kwestionowanych przez skarżącego ustaleń faktycznych Sądu I instancji w zakresie wykazanego przez niego łącznego okresu ubezpieczenia (okresu składkowego i nieskładkowego w rozumieniu przepisów ustawy emerytalno – rentowej), który nie sięgnął granic nawet 20-stu lat, wydany przez ten Sąd wyrok uznany być musi za trafny i odpowiadający prawu. Przede wszystkim już na wstępie z całą mocą odrzucić należy prezentowany w apelacji pogląd jakoby obowiązujące od dnia 1 lipca 2004 r. przepisy emerytalno – rentowe dozwalały na nabycie prawa do emerytury w pełnej wysokości, wyłącznie przy spełnieniu warunku odnoszącego się do osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego. Jeżeli bowiem popatrzeć na dokonane zmiany treści art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) na przestrzeni całego okresu obowiązywania tego przepisu (a tylko on stanowi o uprawnieniu do emerytury w

pełnej wysokości, bowiem świadczenie emerytalne przewidziane w art. 28 w/w ustawy, co do zasady nie podlega podwyższeniu do kwot gwarantowanych), to stwierdzić przyjdzie, że nie zmienione zostało brzmienie jego ust. 2 odnoszącego się do wymogu legitymowania się przez ubezpieczonych okresem składkowych i nieskładkowym wynoszącym w przypadku mężczyzn co najmniej 25 lat (inna rzecz, że żadna zmiana omawianego przepisu nie nastąpiła we wskazywanej przez wnioskodawcę dacie 1 lipca 2004 r.). Nie może zaś budzić jakichkolwiek wątpliwości, że tego warunku odwołujący nie spełnił bowiem jego wciąż ponawiane twierdzenia o co najmniej 30-sto letnim okresie zatrudnienia okazały się gołosłowne. W tym miejscu – podobnie jak w uprzednim postępowaniu sądowym jakie toczyło się przed tut. Sądem w sprawie o sygn. akt III AUa 1132/07 – podkreślić należy, że to na wnioskodawcy ciążył obowiązek udowodnienia omawianej przesłanki (stosownie do art. 116 ust. 5 w związku z art. 117 ust. 1 ustawy emerytalno – rentowej w postępowaniu przed ZUS i art. 232 kpc w postępowaniu sądowym), a pomimo tego wnioskodawca nie zaoferował żadnych nowych dowodów, które mogłyby pozwolić na ustalenie jego stażu ubezpieczeniowego w wymiarze 25-ciu lat (ten ostatecznie ustalony przez Sąd I instancji wyniósł 18 lat i 18 dni). W tej sytuacji podzielić więc w zupełności należało pogląd Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu o jedynej możliwości nabycia przez H. L. prawa do emerytury na podstawie art. 27a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), co nastąpiło w oparciu o decyzję ZUS z dnia 5 maja 2012 r.

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów, podzielać w zupełności zarówno ustalenia faktyczne jak i ocenę prawną sprawy Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu, na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.